Ποιμαντικόν έργον και πολιτιστικαί εκδηλώσεις (Πρωτοπρ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Αυγούστου, 2013

ΣΥΧΝΑ βλέπουμε ἔντονη δραστηριότητα σὲ κάποιες ἐνορίες μεγάλων πόλεων καὶ αἰσθανόμαστε χαρὰ γιὰ τὸ ζῆλο τῶν ἐφημερίων. Οἱ ἐνορίτες τοὺς ἐπαινοῦν καὶ μιλοῦν γιὰ τὴν αὐταπάρνησή τους. Τὰ πνευματικὰ ὅμως ἀποτελέσματα δὲν εἶναι ἀνάλογα. Καταβάλλεται πολὺς κόπος, ἀλλὰ ἡ συγκομιδὴ εἶναι λίγη. Εὔκολα διαπιστώνει κάποιος ἔμπειρος περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὅτι κάτι λείπει στοὺς δραστήριους αὐτοὺς κληρικούς.

Οἱ ἐνοριακὲς ἐκδηλώσεις κυρίως ἱκανοποιοῦν τὴ φιλοδοξία τους, γι᾽ αὐτὸ καὶ καταλήγουν στὸ δικό τους ἔπαινο. Εἶναι πάντα κοινωνικοῦ περιεχομένου, γιατὶ μόνο ἔτσι μποροῦν νὰ ἀποσπάσουν τὸ χειροκρότημα. Αὐτὸ τοὺς ἐνδιαφέρει πρωτίστως. Ποτὲ δὲν κάνουν λόγο γιὰ πνευματικὸ ἀγώνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπόκτηση ἀρετῶν. Τὸ ἐνοριακό τους ἔργο εἶναι μιὰ κοσμικὴ δραστηριότητα, τὴν ὁποία βλέπουμε καὶ σὲ πολλοὺς φορεῖς, δηλαδὴ δήμους, συλλόγους καὶ ὀργανώσεις. Στὴν Ἐκκλησία ὅμως μιλᾶμε γιὰ ποιμαντικὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο ἔχει πνευματικὸ περιεχόμενο καὶ στοχεύει στὸ νὰ ὁδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους στὴν κατὰ Χριστὸν ζωή, δηλαδὴ στὴν τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν καὶ στὴν ἐν ταπεινώσει ἀφοσίωση στὰ ὅσα ὁ Κύριος ζητεῖ ἀπὸ τοὺς πιστούς.

Ὁ Γέροντας Παΐσιος μᾶς θυμίζει τὴν ἀναγκαία προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου, ποὺ ἀναπτύσσει ἕνας κληρικός. Εἶναι χαρακτηριστικὰ τὰ λόγια

του: «Ἐὰν θέλεις νὰ βοηθήσεις τὴν Ἐκκλησία, εἶναι καλύτερα νὰ κοιτάξεις νὰ διορθώσεις τὸν ἑαυτό σου, παρὰ νὰ κοιτᾶς νὰ διορθώσεις τοὺς ἄλλους. Ἂν διορθώσεις τὸν ἑαυτό σου, ἀμέσως διορθώνεται ἕνα κομματάκι τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν φυσικὰ αὐτὸ τὸ ἔκαναν ὅλοι, ἡ Ἐκκλησία θὰ ἦταν διορθωμένη. Ἀλλὰ σήμερα οἱ ἄνθρωποι
ἀσχολοῦνται μὲ ὅλα τὰ ἄλλα θέματα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Γιατὶ τὸ νὰ ἀσχολεῖσαι
μὲ τὸν ἑαυτό σου ἔχει κόπο, ἐνῶ τὸ νὰ ἀσχολεῖσαι μὲ τοὺς ἄλλους εἶναι εὔκολο».

Ἀξιοπρόσεκτα
καὶ διαφωτιστικὰ εἶναι κι ἐκεῖνα, ποὺ ἔλεγε σὲ γνωστό του ἱερέα ὁ Γέροντας Ἐφραὶμ ὁ Κατουνακιώτης καὶ ἀναφέρονται στὸ κύριο ἔργο τοῦ κληρικοῦ, τὸ ὁποῖο ἔχει ἰδιαίτερη
ἀνάγκη ὁ πιστὸς λαὸς καὶ δὲν προσφέρεται πουθενὰ ἀλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία: «Ὅταν λειτουργεῖς, νά ᾽χεις ὑπόψη σου ὅτι εἶσαι μεσίτης. Παραλαμβάνεις ἀπὸ τὸν κόσμο πόνο, δάκρυα, ἀσθένειες, παρακλήσεις καὶ τὰ ἀνεβάζεις ἐπάνω στὸ θρόνο τῆς θεότητας. Καὶ μεταφέρεις κατόπιν στὸν κόσμο παρηγοριά, θεραπεία, ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη ὁ καθένας. Μεγάλο ἀξίωμα σ᾽ ἔχει ἀξιώσει, παιδί μου, ὁ Θεός. Νὰ τὸ καλλιεργήσεις. Τὸ αὐτὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι στὸ στόμα τοῦ ἱερέα».

Ἡ
Ἐκκλησία προσφέρει πρωτίστως πνευματικὰ ἀγαθά. Δὲν εἶναι μία φιλανθρωπικὴ ὀργάνωση,
ὅπως τόσες ἄλλες, ἀλλὰ εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας. Μὲ τὸ λόγο της καὶ τὰ ἱερὰ μυστήρια ὁδηγεῖ τοὺς πιστοὺς στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ποὺ τέρμα ἔχει τὸν αἰώνιο παράδεισο. Ἐὰν ἡ δράση της περιορίζεται στὴν παροχὴ ὑλικῶν καὶ πολιτιστικῶν ἀγαθῶν,
σημαίνει ὅτι οἱ ἱερεῖς της ἔχουν χάσει τὸν πνευματικό τους προσανατολισμό. Καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀνησυχητικό. Χρειάζεται γνώση καὶ ταπείνωση, γιὰ νὰ μὴ ὑποβαθμίζεται
ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας.

*(Πηγή: "Ορθόδοξος
Τύπος", 21/06/2013)*